

[N. Neergaard.]

til Last; for Landbrugets, for Skovbrugets og for store industrielle Virksomheders Vedkommende o. s. v. er det i alt væsentligt Verdenskonjunkturerne, Forholdet mellem Produktionsmidlernes Pris og den Pris, der kan opnaas for det færdige Produkt, og alle de andre lignende Forhold, som bestemmer, om Kapitaludbyttet skal blive større eller mindre. Hvor stærkt griber ikke saadanne uberegnelige Forhold som f. Eks. Mund- og Klovesygen ind i vort Landbrugs Udbytte? Derfor maa man have en saadan Ventil som denne. Det er fuldkommen nødvendigt, hvis man vil undgaa Forhold, der slaar al Retfærdighed i Ansigtet, og som er skadelig for Landets Økonomi i det hele. Og paa samme Maade er det med Hensyn til Konsolidering af Aktieselskaber. Er den mindre nødvendig nu end tidligere? Nej, den er fuldkommen lige saa nødvendig, og det er netop i de lidt bedre Tider, at Konsolideringen kan finde Sted, derved, at Aktionærerne viser nogen Resignation med Hensyn til Udbytte, og at der henlægges mere til de forskellige Reservefunds. Vi fra Venstres Side maa derfor fastholde dette.

Jeg spørger nu: Er det virkelig Meningen, at vi skal tilbage til en Ordning, hvorved Formuerne oppises i stor Stil eller flygter fra Landet? Tør man byde os noget saadant, efter at vi dog i et Par Aar har haft en rimelig og fornuftig Ventil? Jeg nærer nogen Tvivl om det. Denne Tvivl støtter jeg bl. a. derpaa, at det mest fremskudte Medlem af det Parti, der støtter Regeringen og er gaaet ind i Regeringen, nemlig den højtærede Udenrigsminister, under Forhandlingen i 1927 erkendte, at noget maatte der vistnok gøres for visse lavt forrentende Formuer. Det daværende ærede Medlem Hr. P. Munch erkendte, at der maatte gøres noget for Fredsskovejerne, og at der maatte gøres noget for Ejerne af fredede Bygninger. Som jeg ogsaa den Gang gjorde gældende, var det meget inkonsekvent at stoppe dér, der er jo en Mængde andre Forhold, hvor det er akkurat lige saa berettiget, men det viser dog, at der hos det ærede Medlem var ligesom en vaagende Samvittighed eller en Stump Samvittighed, vil jeg hellere sige, helt brutalt kunde man ikke gaa til Værks, nogen Indrømmelse maatte gøres.

Jeg ved ikke, hvad Resultaterne bliver af de endelige Overvejelser, men indenfor Regeringen er der altsaa nogen Følelse af, at helt vende tilbage til det gamle kan man ikke. At forhøje Formueskatten paa den her foreslaaede Maade vil ogsaa staa i

skarp Strid med den Bevægelse paa dette Omraade, der gør sig gældende i andre Lande; der viser sig jo en nedadgaaende Bevægelse paa Formuebeskatningens Omraade, hvor man har den, og, som jeg saa mange Gange har fremhævet, det er ikke af særlig Kærlighed til Millionærerne eller særlig Kærlighed til Godsejerne; men naar det sker i de overmaade demokratiske Repræsentationer, vi nu til Dags har i alle Lande, er det selvfølgelig af den samme Grund som den, der har ledet Venstregeringen og Venstre hidtil, fordi man mener, at en blodig og udplyndrende Formueskattelovgivning er til stor økonomisk Skade for Landet af de Grunde, jeg har fremført. Jeg nærer altsaa nogen Tvivl om, hvorvidt man virkelig tør gaa bort fra det sunde og rimelige Princip, der er nedlagt i den nuværende Lov; derimod kan jeg finde det meget rimeligt, om man kunde ønske andre Former, og derom er Venstre fuldkommen villigt til at forhandle, men med Bevarelse af det, vi mener er værdifuldt og afgørende i Loven af 1927: Formueskattens Afpasning efter Formueudbyttet og Lempelse for de Henlæggelser, der finder Sted i Aktieselskaber for at tjene til Selskabernes Konsolidering.

Korsgaard: Det foreliggende Lovforslag tager jo Sigte paa at skaffe Staten en større Indtægt, det er vel nok Regeringens Hovedhensyn. Jeg har ved en tidligere Lejlighed paa egne Vegne, og kan gøre det her paa Partiets Vegne, udtalt, at jeg var en Modstander af at forhøje den direkte Beskatning, fordi jeg mener, den direkte Beskatning i Virkeligheden er meget høj. Ser vi aldeles bort fra Formuebeskatningen og tager en nogenlunde høj Indtægt, er Forholdet jo det, at Skatten til Stat og Kommune meget vel kan blive en 40 pCt., og dette uden at den paagældende Indtægt behøver at være saa uhyre stor. Man maa jo aldrig paa noget Tidspunkt glemme, at ved Siden af den direkte Beskatning til Staten er der jo ogsaa den direkte Beskatning til Kommunerne, og de, der kender Forholdene nogenlunde, specielt i Provinsen, vil jo vide, at i enkelte Kommuner er den direkte Beskatning ganske overordentlig høj. Alt taget i Betragtning kan jeg altsaa udtale, at mit Parti ikke kan gaa med til, naar der overhovedet er Mulighed for at forhindre det, at forhøje den direkte Beskatning.

Ud fra dette Synspunkt bliver Spørgsmaalet saa, om man, med Bevarelsen af